

Presó

La pell a l'aire, sensual, sexual... la llum als ulls i l'univers als cabells; lliures i presoners de les seves arrels. Aquestes arrels, les mateixes que determinen la llibertat dels cabells, les mateixes que determinen qui som, allà on som, tal com som.

Sóc d'aquí i també d'allà on vaig néixer. Porto damunt la pell els vestits que les meves arrels, generacions anteriors, han escollit: hàbits, vestimentes, estructures de pensaments, tradicions.

Fa por adonar-se que, en el fons, tot el que fem, començant per la manera de vestir, passant per la llengua, fregant els pensaments i naufragant en les utopies, tot, absolutament tot, és fruit de la por. Aquesta por immensa, incommensurable, inabastable. Aquesta por a tot el desconegut que, des de les primeres passes de l'espècie humana damunt d'aquest territori que encara no es deia Terra, ha elevat a divinitat qualsevol cosa llunyana a la nostra comprensió.

Així, alguns decidiren que Déu volia la castedat, la puresa, els vestits llargs, la cara tapada, amagada. Altres déus, amb altres noms, demanaren ofrenes més cruels, obscenes, sagnants, repugnants. I en nom d'aquests déus les modes dictaren les guerres, i les guerres marcaren els territoris de les nostres espiritualitats deixant-nos creure que fem el que fem, dia a dia, perquè hem escollit la llibertat.

A cada racó d'aquest planeta, a cada cantonada d'aquests pensaments, el burka , la minifaldilla , el top less, el quimono i els pantalons es burlen els uns dels altres... tots fruits de la mateixa esclavitud, de la mateixa por, i de la mateixa ignorància. Lligats a les mateixes arrels, lliures, com els cabells al vent.